

Der er ogsaa gjort en Begyndelse i denne Henseende paa forskellige Steder i Landet, og jeg tror, at saadanne Forsøg ville lykkes og ville give en ikke ringe Indtægt baade for de paagældende selv og for Landet i det hele. Jeg anser det ligefrem for at være et Nationaltab, at vi ikke drage Omsorg for selv at forædle Raaproduktet, i dette Tilfælde de fangede Fisk. Vore Fiskehandlere og Fabrikanter have hidtil ikke løst dette vigtige Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade, de have endog i Stedet derfor kastet sig over Forædling af indførte Raaprodukter som f. Eks. amerikansk Laks og Ørred, saltet norsk Brisling og benfri Sild, saa at de derved have forsømt vort eget. Jeg anbefaler altsaa saa stærkt som muligt, at Staten giver sin kraftigste Støtte til al Konservering, ogsaa hermetisk. Det vilde være overordentlig gavnligt for denne Sag.

Jeg savner i Loven en Bestemmelse om, hvor meget disse Laaneforeninger maa laane ud til et saadant Foretagende. De 1,500 Kr., et enkelt Medlem kan faa i Henhold til Bestemmelsen for Laaneforeningerne, ere her ikke tilstrækkelige. Størrelsen af Laanet til saadanne Røgerier, Salterier, Konserveringsanstalter m. v. maa fastsættes i Forhold til Foretagendets Størrelse og under Hensyn til de øvrige foreliggende Omstændigheder. Der er mange Ting, der maa tages i Betragtning, f. Eks. hvor mange Penge vedkommende selv kan skaffe, eller hvor meget der kan skaffes til Veje fra anden Side til et saadant Foretagendes Grundlæggelse. Det maa ubetinget indføres i Loven, for saa vidt den højtærede Landbrugsminister gaar med til at optage noget i den Retning i selve Lovens Tekst. Man kunde i den Henseende tænke sig, at Loven bestemte, at der maatte udlaanes indtil 5,000 Kr., det vil sige: ikke til et enkelt Medlem — jeg mener overhovedet, man ikke burde laane ud til et enkelt Medlem ved et saadant Foretagende, det burde være et Fællesforetagende eller et Andelsforetagende, hvor en Del Fiskere eller andre Mænd, som egnede sig dertil, slog sig sammen om at gøre Forsøg i den Retning. Der er, saa vidt mig bekendt, gjort Forsøg paa noget saadant i Kerteminde i den sidste Tid. Jeg har haft Lejlighed til at se det, der fabrikeres der, og det synes at være meget godt. Men der skal jo ikke saa ringe Kapital til at sætte et saadant Foretagende i Gang. Det vilde derfor være meget heldigt, om det Udvalg, som kommer til at behandle Sagen, sammen med den højt-

ærede Landbrugsminister kunde finde en Bestemmelse, som var passende og heldig. Dersom det, som jeg her nævnedes, ikke indføres i Loven, kunde det være, at man kunde faa en anden Ordning, saa at der i hvert enkelt Tilfælde kunde forhandles med Ministeren, og han saa i Henhold til Lovens Bestemmelser havde en Ret til at gaa ind paa det, han efter de foreliggende Omstændigheder fandt var hensigtsmæssigt.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre til selve Lovforslaget. Jeg skal med disse Ord anbefale det til det høje Tings Velvilje og til hurtig Fremme. Jeg ved, at der allerede er en hel Del Fiskere, som har ønsket at faa Laan, men hvis Andragender enten ere sendte tilbage eller ikke tagne i Betragtning, fordi der ikke var flere Penge, den gamle Lov kan altsaa ikke fungere mere. Det vil derfor være heldigt, om man snarest muligt kunde faa denne Lov ført igennem. Dette vil jeg derfor anbefale, idet jeg tror, at denne Lov vil bidrage ikke ganske lidt til at fremme Udviklingen af vort Fiskeri og vort Erhvervsliv i det hele taget.

N. C. Christensen: Den Udvikling, der er foregaaet paa Fiskeriets Omraade, har naturligvis bevirket, at man har set sig om for at finde Midler til yderligere at ophjælpe dette Erhverv, saaledes at det kunde komme de arbejdende Fiskere til gode. Et Skridt i den Retning var Loven af 22. April 1904, til hvis Fornyelse der nu foreligger Forslag, og det har jo vist sig, at det, man slog ind paa den Gang, har været heldigt, saa heldigt, at det Forslag, der nu foreligger, i det væsentlige gaar ud paa at forny Loven uden nogen væsentlig Ændring fra den Skikkelse, hvori den den Gang vedtoges.

Der er dog indført en Ændring i det foreliggende Forslag, og den gaar ud paa at hæve Renten af de Laan, der ydes til Fiskere, med en halv Procent. Det forekommer mig, at den Virksomhed, der her skal ophjælpes, er af en saa stor Betydning, at man godt kunde have ladet Renten vedblive at være de 3 pCt., som den har været hidtil. Hensigten med Loven er jo særlig at skaffe de Fiskere, der selv arbejde ved Fiskeriet, Adgang til at komme i Besiddelse af Fartøjer, og det viser sig jo, at der har været saa stor Efterspørgsel efter disse Laan, at den Sum, der har været bevilget til direkte Udlaan til Anskaffelse af Fartøjer, ikke har slaat til, og at man har været nødt til at